

ZLODĚJSKÁ

PŘÍSAHA

MARY E. PEARSONOVÁ

Zlodějská přísaha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová

Zlodějská přísaha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

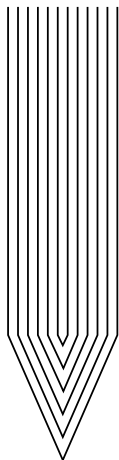
ALBATROS **MEDIA**

ZLODĚJSKÁ

PŘÍSAHA

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2019 by Mary E. Pearson

Map © 2019 by Keith Thompson

Translation © Jana Jašová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-958-0

ISBN e-knihy 978-80-7544-978-8 (1. zveřejnění, 2020)

Mým čtenářům

**Nejmladší se mě pořád ptají.
Chtějí vědět, jak to chodilo v Předtím.
Já jsem nejstarší. Měl bych si to pamatovat.**

Létal jsi, Greysone? Po obloze, jako pták?

Ano, s dědečkem.

Jak?

Nejsem si jistý. Bylo mi teprve pět, ale vzpomínám si, jak jsme se díval dolů, kde se země vzdalovala, a můj děda plakal, když mě svíral v náručí.

Pak už jsem ho nikdy plakat neviděl.

Když spadla první hvězda, šest dalších následovalo.

A pak už nebyl čas na pláč ani na vysvětlování věcí jako létání.

Zbyl už jen čas na útěk.

Tai a Uella mi vylezou na klín.

Naučíš nás létat?

Ne, naučím vás jiné věci.

Věci, které vás udrží naživu.

Greyson Ballenger, 15

KAPITOLA PRVNÍ

KAZIMYRA Z BRIGHTMISTU

Zaprášený kužel světla si prorazil vestu otvorem v kameni a já se k němu naklonila v naději, že si ukradnu něco z jeho tepla. Jsem zlodějka, mělo by to být snadné, jenže teplo se polapit nedalo. Jak dlouho jsem tady? Pět dní? Měsíc? Jedenáct let? Volala jsem maminku a pak jsem si vzpomněla. *To už bylo dávno. Matka už není.*

Úzký kužel světla se objevoval teprve po dlouhých hodinách temnoty, možná jednou za den? Nebyla jsem si jistá. I když se nezdržel dlouho, slídl kolem jako zvědavý host. *Copak to tady máme? Teď mířil na moje břicho, kde byla košile ztvrdlá zaschlou krví. Ale ale, to nevypadá dobře. Nemělo by se s tím něco dělat? Vážně jsem v unikajícím paprsku slyšela smích? Nebo se tak smál přednosta, který mě dráždil?*

Pořád jsem žila, takže mi bylo jasné, že ta rána nožem do břicha nezasáhla žádné životně důležité orgány. Ale vytékal mi z ní hnis, čelo jsem měla rozpálené horečkou, cítila jsem, jak mi dovnitř proniká špína celý.

Zatímco moje sny unikaly ven.

Ve tmě v rohu šramotily krysy. O těch se Synové nezmínila. Vzpomněla jsem si, jak mi líčila svůj sen. *Viděla jsem tě v okovech v cele... Celou zakrvácenou.* Vzpomínala jsem si na její ustaraný pohled. Na to, jak jsem zlehčovala její obavy. *Někdy jsou sny jen sny.*

A jindy jsou něco mnohem víc.

Kde je Jase?

Zaslechla jsem zašramocení a zvedla hlavu. Měla jsem návštěvu. Stál v rohu a pozoroval mě.

„Ty.“ Hlas jsem měla tak ochraptělý a slabý, že zněl mým uším cize. „Přišel sis pro mě. Už na tebe čekám.“

Zavrtěl hlavou. *Ještě ne. Ne dnes. Je mi líto.*

A byl pryč.

Natáhla jsem se na zem, řetězy zacinkaly o kamennou dlažbu. Schoulila jsem se do klubička, abych trochu uvolnila bolest v břiše.

Je mi líto.

Omluva od Smrťáka?

Teď už jsem věděla. Věděla jsem, že mě čeká něco horšího než umírání.

KAPITOLA DRUHÁ

KAZI

Před dvěma týdny

Jase se objevil ve dveřích nahý jako oloupaný pomeranč.

Kochala jsem se pohledem na něj, když přešel místnost a sebral z podlahy kalhoty. Začal si je natahovat, všiml si, že na něj zírám, a zarázil se. „Můžu to odložit, jestli myslíš na to, že bys zneužila mou momentální bezbrannost.“

Povyřádala jsem obočí. „Myslím, že jsem tě dneska ráno zneužila až až. Koukej se oblékat, *Patrei*. Čeká nás dlouhá cesta.“

Předvedl mi zklamané zamračení. „Jak si přeješ.“

Věděla jsem ale, že je stejně dychtivý vyrazit jako já. Putovali jsme rychle, ale s cestou do Marabelly a teď zase zpátky stejně budeme ze Skaliska pryč přes dva měsíce. Jase si natáhl košili, z jeho pokožky se v chladném vzduchu slabě pářilo. Vytetované křídlo na hrudi se mu ztrácelo v jemné mlze. Tenhle nocleh nám umožnil vykoupat se v horkém prameni, a tak jsme se ze sebe včera večer a dnes ráno snažili vydrhnout stovky mil cesty. Byl to přepych, který se nám nechtělo opouštět.

Zatímco se Jase oblékal, přešla jsem k oknu. Ze stavby, v níž jsme nocovali, už byly jen trosky, ale pořád z ní byla patrná dávná velkolepost – elegantní modře žilkovaná mramorová podlaha, která ještě tu a tam probleskovala v koutech, mohutné sloupy, strop, který kdysi zdobila malba, z níž se dochoval kus oblohy, koňské oko a taky půvabná ruka, žel už bez těla. Byl tohle palác nějakého vládce Předků?

Možná samotného Aarona Ballengera? Prastará okázalost sídla šepotala jako umírající labuť.

Okolí našeho útočiště bylo poseté pozůstatky budov, které se kdysi zřejmě rozkládaly na míle daleko. Neodolaly běsnění padajících hvězd a času a teď už si je přivlastnil les, vtahoval je svými smaragdovými prsty zpátky do země. I naše sídlo, které stálo na kopci, už bylo obrostlé břechtanem a stromy. Před dávnými časy ale muselo být dokonalé, krásné a majestátní. Lidé, kteří kdysi procházeli jeho velkolepými síněmi, si museli myslet, že ta nádhera přetrvá navěky.

Než jsme odjeli z Marabelly, králův rádce Sven nám nakreslil severní cestu, která lemovala Infernaterr. Jeho nákres zahrnoval i množství možných přístřeší a horké prameny. Byla to o něco delší cesta, ale Sven tvrdil, že nás na ní nebude tolik trápit počasí. Blížilo se období bouřek a Infernaterr sálal vedrem. Tři týdny jsme putovali opravdu rychle, a pokud tohle tempo udržíme, měli bychom do Skaliska dorazit během dalších pár dní. Jak jsme se blížili k domovu, slyšela jsem v Jasově hlase narůstající vzrušení. Překypoval plány na změny, které tam uděláme.

Měli jsme to promyšlené. Co udělá on, co udělám já. A co uděláme společně. Já se našeho návratu trochu obávala, ale vzrušení převažovalo i u mě. Konečně jsem si připustila, že Dáblův Chřtán miluju. Dostal se mi pod kůži hned ten první den, kdy jsem vjela do města. Tentokrát do něj nevjedu jako cizinka, která chce úmyslně vyvolávat potíže. Potíže příjížděly se mnou a já byla jejich součástí, ale byly nezbytné k tomu, aby se ze Skaliska stalo něco víc, než čím bývalo dosud.

První týden cesty jsme mluvili jen o tom. V představách jsme vytyčovali hranice toho nového maličkého království, revidovali pravidla obchodování. Plánovali, jak uhasíme přetrvávající naděje některých chamtivců, že by se mohli zmocnit arény a Skaliska – oznámením, že Skalisko má být oficiálně uznáno Aliancí jako třinácté království. Nebo jako první. Usmála jsem se, když jsem si vzpomněla na Jasovu troufalost, s níž reagoval na královnin velkorysý návrh tvrdohlavým požadavkem, že Skalisko chce být první.

Moje role prostředníka nebyla jen čestnou funkcí. Pořád jsem byla důstojnice Rahtanu, a co bylo důležitější, pořád ve službách královny.

Svěřila mi úkol dohlédnout na hladké převzetí moci. Domnívala se, že přítomnost styčné osoby z mocné říše zajistí respekt a stabilitu nového režimu. Taky mě varovala, že odpor může přijít i z naprosto nečekaných stran.

A svěřila mi i dodatečný úkol, který jsem měla vykonat ze všeho nejdřív, až se dostaneme na místo. Pověděla jsem jí o posledních slovech mladého učence obtížených vinou. *Je mi to líto... Zničte je. Sice jsme věřili, že všechny dokumenty shořely, ale stopy pochybností zůstaly. Bylo třeba se přesvědčit s naprostou jistotou.*

Zajisti ty papíry, Kazimyro, a pokud mi je nebudeš moct bezpečně poslat, znič je. Netušíme, jaké informace učenci po pádu Komizara měli, jaké si s sebou odnesli. A nechceme, aby ty dokumenty padly do špatných rukou, pokud to znamená, že by se mohla opakovat ta strašná rež... nebo něco ještě horšího.

Horšího?

Jen jedno bylo horší než Velká bitva. Zkáza.

Zkáza, kterou přežila jen hrstka lidí. A svět i po tisíci let pořád nesl jizvy.

Slíbila jsem královně, že to bude první věc, o kterou se postarám.

Královna mě taky požádala, abych jí poslala některé z těch historických knih, pokud je Ballengerovi budou moci postrádat. *Ráda bych si o té zemi přečetla víc. Greyson Ballenger byl tak statečný vůdce. Mladíčkej, a přitom tolik odhodlaný chránit svoje svěřence před mrchožrouty. Vždycky to nemusí být armáda, co zachrání svět. Někdy stačí jediný člověk, který nedovolí, aby vybrálo zlo. To hrdinové jako Greyson a těch dvaadvacet dětí mě inspiroují.*

Takže ji inspirovaly děti. Jako by nechápala, že sama inspirovala celý kontinent. A mě. Přiměla mě k tomu, abych se dokázala vnímat jinak. Viděla ve mně někoho, kdo stojí za záchranu, navzdory mým hadrům a mé zlodějské pověsti. Inspirovala mě, abych se pokusila stát něčím víc, než ode mě všichni čekali. Odvážila jsem se věřit, že mám na víc, protože tomu věřila i královna. I když jsem dostala do vězení celý oddíl Rahtanu, Lia to se mnou nevzdala.

A teď jsem s hrdostí chápala, že se na mě spoléhá.

Tušila jsem, že touhle dobou už Gunner ty záhadné papíry našel, pokud z nich něco zbylo, a snaží se je rozluštit. Jenže bez ohledu na jejich obsah mi je bude muset předat – a taky bez ohledu na to, jak

hlasitě bude protestovat. Skalisko by se připravilo o podporu Aliance, kdyby nesouhlasilo se stanovenými podmínkami. Mně nic nezabrání naplnit vůli královny – a nic nesmí zabránit Skalisku, aby se stalo uznávaným královstvím. Nebyl to jen Jasův sen, ale i můj. Taky bylo možné, že na papíry se ještě nikdo nepodíval. Že Gunnera zaměstnávaly jiné věci, zatímco se chystal na Jasův návrat.

Jase poslal bratrovi dopis, že je na cestě domů a že má dobrou zprávu. To bylo všechno, co mu naznačil. Byl sice celý vzrušený z vyhlídky na to, že se ze Skaliska stane oficiálně uznávaný stát, ale chtěl to oznámit osobně. A hlavně neriskovat, že to impulsivní Gunner prozradí dřív, než budou královna a Jase ochotní se o tu informaci podělit. Nezmínil se ani o tom, že se s ním vracím já. I to si bude vyžadovat osobní vysvětlení, a daleko podrobnější, než se dalo světit krátké zprávě. Jasova rodina ale aspoň věděla to nejdůležitější: že se *Patrii* vrací domů.

Zprávu odnesl Ballengerovým valspreyský sokol stejnou nelegální trasou, jakou jim chodily všechny zprávy. Pták vždycky dolétl do hlavního města Eislandie Parsusu do úřadu pro předávání zpráv, jak byl vyvíččený. Ballengerovi měli v úřadu svého člověka, který jim pak zprávy nosil. Když se královna dozvěděla o tomhle překračování zákonů, povytáhla nesouhlasně obočí a Jase jí slíbil, že se i tady postará o nápravu. Nově uznané království samozřejmě teď obdrží oficiálně vlastní valspreye, takže nebudou muset zneužívat poštovní ptáky jiných. Král slíbil, že můžeme čekat sokolníka s ptáky do několika měsíců.

Uslyšela jsem za sebou kroky na zbytcích mramorové podlahy a pak Jasovo teplo, jak se ke mně zezadu přitiskl. Pořád sálal horkem z vody pramene, když mi položil ruce na ramena.

„Na tu dokonalou krásu. Všechno to ztracené. Na nás.“

„Na nás?“

„Ty poslední týdny na cestě...“

Nevěděla jsem, jak to mám formulovat, jen jsem cítila, že ty poslední týdny se mezi námi vytvořilo něco, co nechci ztratit. Něco čistého, téměř posvátného. Byla to vzácná doba, kdy jsme byli jen my dva, do našeho vztahu se nepletlo nic dalšího. Bála jsem se, že se to brzy změní.

„Já vím, Kazi. Nikdo to nechápe líp než já.“ Odhrnul mi vlasy a políbil mě na šíji. „Ale tohle není konec. Je to začátek, slibuju. Po všem, čím jsme si prošli, nás už nic nerozdělí. Smíř se s tím, že teď už mě máš na krku navždycky.“

Zavřela jsem oči, nadechla se jeho doteku, jeho vůně, vdechla do sebe každé jeho slovo. *Slibuju.*

Všechno se mezi námi změnilo tak, že bych tomu nikdy předtím nevěřila.

Teprve teď jsem začínala chápat nesnesitelnou tíhu tajemství. Člověk nikdy nepozná, jaké břímě nese, dokud ho z něj někdo nesejme. A tyhle poslední týdny jsme byli jako opilý tým, že mezi námi konečně místo lži zavládla pravda.

O všem jsme se bavili, už nebyly žádné náhlé odmlky, žádné pracovní hledání slov. I když jsem toho už o Jasovi věděla hodně, dozvíдалa jsem se teď ještě víc. Ty každodenní podrobnosti, které z něj udělaly člověka, jakým je dnes, od všedních až po ty trýznivé. Objevovala jsem víc o jeho zranitelném nitru, jeho obavách, když otec umíral, o nové zodpovědnosti, která mu tak nedávno přistála na bedrech. Očekával, že to potrvá ještě léta, než se bude muset ujmout svých povinností jako *Patrei*. Jenže se to stalo už v jeho devatenácti, a všechna rozhodnutí teď byla najednou na něm.

Svěřil mi tajemství, které neřekl nikomu jinému – o své sestře Sylvey a její poslední prosbě, kterou jí odepřel, protože odmítal uvěřit tomu, co sestřička už věděla: že umírá. I po čtyřech letech to pro něj byla pořád živá rána, hlas se mu lámal, když mi o tom vyprávěl. Pomohlo mi to vidět sebe samotnou v lepším světle, pochopit, jak nás někdy osud nutí rozhodnout se v jediném prchavém okamžiku mezi dvěma stejně špatnými možnostmi. Pochopit naše nejhlubší smutky, výčitky svědomí pohřbené hluboko v nás, věci, které bychom udělali jinak, kdybychom měli šanci rozpárat předivo událostí a uplést z jeho vlákna něco jiného. *Honem, Kazi, popadni tu bůl, prašť ho s ní do slabín, do nosu, přeraz mu vaz.* Proč jsem to neudělala? Stačilo se rozhodnout jinak a všechno by se tím změnilo. Jenže kromě toho hlásku ve své hlavě jsme slyšela i matčin, a ten byl silnější. *Ani se nehni. Bud' zticha.*

Jase to měl naopak – vyčítal si, že sestru neposlechl. Pořád ho pronásledoval pohled do jejích horečnatých očí, než je zavřela naposledy. Zaváhal, než mi prozradil své zřejmě nejhlubší tajemství: že ukradl sestřino tělo z hrobky a pohřbil ho na úpatí Brediných slz v pohoří Moro. V Ďáblově Chřtánu a asi i v celé Eislandii se to považovalo za svatokrádež. Znesvěcení hrobu se trestalo smrtí. Ani rodina nevěděla, co Jase udělal. Snažila jsem se představit si, jak strašně mu muselo být, když se s dívčíným tělem zabaleným v pokrývce a přehozeným přes sedlo koně vydal sám po temné horské stezce.

Jiné pravdy se svěřovaly ještě hůř, vynořovaly se postupně nad hladinu, protože jsme je v sobě pohřbili tak hluboko, že se z nich stala jen neurčitá bolest, již jsme se naučili nevnímat. Teď jsme si ale navzájem pomáhali k ní proniknout. *Jak jsi přežila, Kaži? Úplně sama?* Nemyslel tím jenom to praktické, jak jsem si obstarávala jídlo nebo šaty, protože to už věděl. Měl na mysli tu každodenní osamělost, kdy jsem se neměla na koho obrátit. To pro něj bylo nepochopitelné. A já na to neměla odpověď, protože jsem si sama nebyla jistá. Některé dny jsem měla pocit, že je ze mě jen hladový stín, který může každou chvíli zmizet a nikdo si toho nevšimne. Možná mi tahle víra pomáhala se někam nepozorovaně příkrást a zase se vytratit.

Naše vzájemná upřímnost byla elixír, kterým jsem se opájela, ale čím víc jsme se blížili ke Skalisku, tím víc jsem cítila, jak se mezi nás vkrádají nová tajemství. Měla jsem jisté pochybnosti o Jasově rodině, které jsem mu nechtěla světit, protože jsem věděla, že by nad nimi mávl rukou. Nakonec on je hlava rodiny, *Patrei*, a oni ho poslechnou. Může ale nenávist zmizet na povel? A nenávist jeho rodiny ke mně byla hluboká a niterná, stravovala je už celé týdny.

Vydlobnu ti oči jedno po druhém a bodím je psům.

Tohle byla rodina mého milovaného, ke které jsem se vracela. Starost mi nedělaly Priyiny výhrůžky, ale narušená důvěra, o níž jsem pochybovala, že ji mezi sebou ještě dokážeme vybudovat. Možná ani kvůli Jasovi ne. Viděla jsem hluboké zklamání v obličeji Vairlyn, když jsem na jejího syna mířila nožem. Pro ni budu vždycky holka, co se vetřela do jejich domova, holka, která jim lhalá a okradla je.

I sladká nevinnost Lydie a Nashe už asi vzala za své. Ostatní před nimi nemohli nadlouho utajit podrobnosti Jasova zmizení. A pak tu byl Gunner a jeho kruté popichování kvůli tomu, co Zane udělal mě matce. Za to jsem nenáviděla já jeho bez ohledu na to, že je Jasův bratr. Nenávist k němu mě během posledních týdnů neopustila. Nedokážu předstírat, že to tak není, stejně jako nedokážou předstírat oni.

„Vím, kolik pro tebe znamená rodina. Nechci, aby ses ocitl v situaci, kdy budeš mít pocit, že si mezi námi musíš vybrat.“

„Kazi, ty jsi teď moje rodina. Tady není co volit. My dva spolu budeme už napořád, rozumíš? A oni s námi. Tak to v rodinách chodí. Věř mi, oni přijdou k rozumu. Už si tě zamilovali. A zamilují si tě znovu. A co víc, budou ti vděční. Ballengerovi nebyli dost ostražití, s kým se spráhli. Nebýt tebe, už bychom byli nejspíš všichni mrtví.“

O tom mě ujišťoval už předtím, vypočítával mi, co měli jejich vražední hosté s Ballengerovými v plánu, a o tom jsem nepochybovala ani já. První na řadě by byl Jase. Zbavit se nejsilnějšího a o to snadněji pak dostat ostatní. Jak by to provedli? Nečekaná rána nožem do zad, až by se zase přišel zeptat na Beaufortův pokrok? Jedno jsem věděla jistě: chybělo k tomu jen málo. Beaufort očekával, že mu jeho plány vyjdou do týdne od chvíle, kdy jsem se do toho vložila já. Objednali si spoustu zásob, jejich výtvary byly čím dál zdařilejší. Hledali jen dva další kováře, kteří by pomohli Sarvovi vytvořit další desítky pušek. Jenže Jasova rodina viděla pouze to, co se stalo doopravdy, ne co se mohlo stát. Byli svědky mojí, ne Beaufortovy zrady. Jeho plán ovládnout království mohl být mým výmyslem – stejným jako ty předtím, které jsem jim navykládala. Věděla jsem, že Jase bude stát za mnou, a ano, možná to bude stačit... ale jistá jsem si nebyla. Nechápala jsem všechny ty složité city a vztahy, které hrály roli v rodině, a nejspíš už bylo moc pozdě, abych se je začala učit.

„Já rodinu nikdy neměla, Jase. Možná nedokážu...“

„Máš Wren a Synové. Ty jsou jako tvoje rodina.“

Když se o nich zmínil, prudce mě bodlo u srdce. Už teď mi chyběly víc, než bych si myslela, že budou. Položily by za mě životy a já za ně. Staly se z nás sestry v tom nejskutečnějším smyslu slova, které jsme ovšem nikdy nepronesly nahlas. Rodina je riziko, hrozba ztráty,

z níž se už člověk nemusí nikdy vzpamatovat, a my vedly nebezpečné životy. Samy jsme si to vybraly. Hořela v nás touha po spravedlnosti, vypálila do nás cejch ve chvíli, kdy nám vzali naše pravé rodiny. To nevyšlo mezi námi se stalo bezpečnostní sítí. Jasova rodina byla pevná jednotka, všichni stejní, všichni pořád pohromadě. Nebyla jsem si jistá, jestli zvládnou být součástí *takové* rodiny.

„A měla jsi matku,“ dodal. „To byla tvoje rodina, i když jste spolu mohly zůstat tak krátce.“

O mamince už jsem s ním mluvit dokázala. Už i tahle nejstarší a nejbolestnější tajemství mezi námi vyšla najevo. Když jsem mu to vyprávěla, kolem očí se mu udělaly vrásky, a mě napadlo, jestli je to pro něj stejně bolestivé jako pro mě, jestli se i v něm hromadí lítost a výčitky svědomí, že jeho rodina vůbec kdy poskytla útočiště Previziům, nebo je zaměstnala.

„Všechno se to vyřeší,“ ujišťoval mě a políbil mě na ušní lalůček. „Nemusí to být přes noc. Máme čas. Postupně to změním.“

Což znamenalo, že si všechny ty obtíže uvědomuje. „Připravená?“ zeptal se mě.

Otočila jsem se, abych si ho prohlédla, a povzdychla jsem si. „Konečně oblečený? Budu ti muset trochu přitáhnout otěže, až se stanu soudkyní.“

„Tak soudkyně? Včera to byla velvyslankyně.“

„Královna nechala mou konkrétní funkci na mém zvážení. V závislosti na tom, jak se budeš chovat.“

„Hodláš mě potrestat?“ zeptal se až trochu moc dychtivě.

Zamračila jsem se na něj. „Jenom když nedodržíš úmluvu.“

„Což by vrhlo špatné světlo i na tebe, protože jsi byla moc netrpělivá, a teď už se mě nikdy nezbavíš.“

Zasmála jsem se. „Já a netrpělivá? A nebyls to náhodou ty, kdo rozvázal stužku na balíčku od Synové?“

Jase s hranou nevinností pokrčil rameny. „Ta stužka se prakticky rozvázala sama. A jak jsem měl vědět, co je uvnitř a k čemu taková obyčejná červená mašle může vést?“

Ještě jsme nebyli na cestě ani den, když začal naléhat, ať se podíváme do balíčku.

„Nikdy nevěř Rahtanům, co přinášejí dary,“ varovala jsem ho. „Kdoví, do jakého maléru tě to může dostat, *Patrei*.“

„S maléry si my dva přece umíme poradit.“ Vzal mě do náruče, v očích mu jiskřilo, ale pak se jeho hravý výraz změnil na vážný. „Lituješ toho?“

Cítala jsem, jak padám hlouběji do světa jménem Jase Ballenger. „Ne. Nikdy, ani za tisíc zítřků toho nebudu litovat. Miluju všechny maléry s tebou. Miluju tě a budu tě milovat do posledního dechu, Jase.“

„Víc než pomeranče?“ zeptal se škádlivě mezi polibky.

„Tak daleko bych zase nezacházela, *Patrei*.“

Slova, která jsem si předtím ani netroufala pomyslet, mi teď překvapivě snadno splývala ze rtů. Opakovala jsem je často a stovkou různých způsobů. Pokaždé když se naše rty dotkly, když jsem mu prohrábla vlasy. *Miluju tě*. Možná jsem to dělala i kvůli žárlivým bohům a zmařeným šancím. Líp než kdo jiný jsem věděla, že každou příležitost vám může něco v poslední chvíli vyškubnout z ruky, včetně příležitosti na poslední slova. A kdybych už nic víc nikdy neřekla, chtěla jsem, aby tohle bylo to poslední.

Mámina poslední slova ke mně byla plná strachu. *Pššt, Kaži, ani slovo*. Ve vzpomínkách jsem vždycky slyšela tohle... a její zoufalství.

Sešli jsme dolů, kde byli Mije a Tigone ustájení v dlouhé síni, kdy si možná slavnostní jídelně. Což vlastně byla i teď, jen pro koně: její podlahu prorůstal šťavnatý jetel, na kterém se oba vydatně napásli. Mířili jsme na větry bičované pláně, kde bude pastva obtížnější, takže jsem byla ráda, že si aspoň tady mohli naplnit břicha.

Nasedli jsme a vyrazili. Cestou jsem si snažila vtisknout do paměti všechny kouzelné chvílky, nechtěla jsem, aby se mi tohle putování rozpustilo v zapomnění. Sledovala jsem, odkud kam jedeme, abychom omylem nezahnuli jinak, než jak jsme podle mapy měli. A při tom jsem se soustředila na všechno, co jsme si povídali, abych nikdy nezapomněla ani na to.

„A co my, Jase? Sepíše někdy někdo náš příběh?“

„Jak to myslíš?“

„Jako ty stovky příběhů na stěnách krytu a ty v tvojí knihovně.“

Na rtech se mu objevil úsměv, jako by ho to zatím nenapadlo, ale teď ho to zaujalo. „My to napíšeme, Kazi, ty a já. Budeme psát svůj příběh. A zabere tisíc svazků. Máme před sebou celý život.“

„To bude spousta stromů.“

Pokrčil rameny. „Naše země je lesnatá, nezapomínej.“

Naše země. Všechno teď bylo jen *my* a *naše*.

Splétali jsme svoje sny jako očka kroužkové košile. Teď už nás nic nezastaví.

KAPITOLA TŘETÍ

JASE

„Knoflík?“

Rozesmál jsem se Kazinu líčení, jak rudolící přednosta, kterému uřízla knoflík, vyl zoufalstvím, jako kdyby přišel o špičku nosu.

„Proč tolik rizika pro hloupý knoflík?“ podivil jsem se.

Její úsměv se vytratil, zatvářila se vážně a prsty si přešla po druhé dlani, jako by v ní pořád držela svůj lup. „Nebyl hloupý,“ namítla. „Někdy si potřebuješ připomenout, že nejsi bezmocný. Že do jisté míry můžeš ovládat věci kolem sebe. Že možná nejsi tak šikovný, aby sis naplnil břicho, ale můžeš přimět jiné, aby se strachovali o vlastní. Když jim z něj zloděj za bílého dne dokáže ukrást knoflík, kdo ví, oč je připraví v noci?“ Skousla si koutek rtů, přimhouřila oči. „Věděla jsem, že ten večer nebude dobře spát, a díky tomu já spala úžasně. Někdy prostě potřebuješ ovládnout den, a to ti dodá odvahu čelit dalšímu.“

Pořád jsem se snažil pochopit její svět, to, čím si prošla, pochopit její odhodlání přežít. „Odvahu? Ty jsi ten nejodvážnější člověk, jakého znám.“ Podíval jsem se na ni úkosem. „A taky největší pletichářka.“

Vymáčkla pecku z datle, kterou jedla, a strelila s ní po mně. Trefila mě přímo do brady.

Zamnul jsem si zasažené místo. „Pletichářka, co umí dobře mířit?“

„Říká sám Velký pletichář, takže to беру jako poklonu,“ odsekla, ale pak se zadívala dopředu. Ramena se jí zvedala a klesala v rytmu

Mijeho kroku. Chvilí mlčela, než se zeptala: „Řekneš jim, že jsem byla zlodějka?“

Mé rodině. Věděl jsem, jak to myslí, ale pokusil jsem se vyhnout odpovědi.

„Byla? Pořád jsi zlodějka. Každou noc si před spaním přepočítávám prsty. Ale neboj, nebudou na tebe volat Desítka.“

„Jase.“

Povzdychl jsem si. Uprímnost mezi mnou a Kazi byla jedna věc, ale s mou rodinou to bylo něco jiného. Nejdřív je budu muset obměkčit, obrousit hrany jejich hněvu, než jim budu moct něco vysvětlit. Věděl jsem, že mě vyslechnou, ale že pro ně bude těžké přejít jen kvůli pár slovům od pomstychtivosti k otevřeným náručím. Pořád to budou vidět tak, že Kazi je vetřelec, který pronikl do jejich domova a připravil je o jejich cenné vlastnictví – a o jejich *Patři*. „Ano, řeknu jim to. Až budeš připravená. I když možná bude moudřejší jim pravdu dávkovat po kapkách.“

Usmála se. „Souhlasím. Nemusíme jim vyklopit všechno najednou.“

„To se ví. Zvlášť když je jasné, že Lydia a Nash budou hned chtít, abys je naučila všechno, co umíš.“

„Zatím zůstaneme u žonglování a lovení mincí za uchem. Úspěšné krádeže jsou o dost těžší.“

„A nezapomeň na tu znakovou řeč,“ připomněl jsem jí pobaveně. „To se jim bude líbit, až se tak budou moct domlouvat u večeře.“

Usmála se. „Přesně to si myslím. Začnu je to učit co nejdřív.“

Vyprávěla mi, že než osaměla, měly s matkou zvláštní systém znaků, aby přežily v ulicích Vendy, kde často docházelo k riskantním situacím, kdy bylo třeba zůstat tiše. Já jsem se svými bratry a strážci taky používal pár znaků, ale překvapilo mě, kolik jich měly Kazi s matkou. Zakmitání prstů znamenalo *usměj se*, vystrčená brada *pozor, bud připravená*, zvednutá dlaň *nehýbej se*.

I já Kazi vyprávěl příběhy ze svého dětství, o tom, co jsme my starší sourozenci vyváděli. Smála se, nevěřičně i pobaveně. Líčil jsem jí, jak jsme se v jednom horkém létě obzvlášť nudili. Vylezli jsme si na některý z vysokých tembrisů a pomocí improvizované udice z klacku a provázku zvedali nic netušícím chodcům z hlav klobouky.

„Jo tak nácvik zlodějiny? Není divu, že o vás ten prodavač v Ďáblově Chřtánu mluvil jako o nezkrtné chásce.“

Pokrčil jsem rameny. „My jim ty klobouky zase vrátili... ale matka nám za to pořádně vynadala. Prohlásila, že kdybychom věnovali tolik úsilí učení jako lumpárnám, budou z nás géniové. Jenže když si myslela, že se nedíváme, vyměnili si s otcem uznalé pohledy. Připadalo jim to nápadité.“

„Nápadité,“ opakovala Kazi. „Jako když liščata napadne ukrást vejce z kurníku.“

Les byl čím dál hustší. Nad námi pištěly pruhované veverka, které vyrušila naše přítomnost. Zmlkli jsme a moje myšlenky zalétly zase k Beaufortovi, tak jako v poslední době často. S Kazi jsme se o něm neustále bavili, ale nedošli jsme k žádným závěrům.

Chtěl ovládnout všechna království.

Jenže jak?

Ano, dokázal sestrojít mocné zbraně, ale neměl žádnou armádu, která by je použila. Do Skaliska přišel s prázdnýma rukama, s ranečkem na zádech a kloboukem v ruce. Na jeho bandu byl žalostný pohled. I kdyby se spřáhl s některou rodinou z ligy a vyzbrojil ji, nedokázali by ovládnout ani jediné království, natož všechna.

Že by si jen něco namlouval? Snažil se proměnit své sny o návratu k moci ve skutečnost? Jenže pokud ano, pak by Kardos a ostatní museli být stejně šílení jako on. Ale Strážné údolí nebyla žádná iluze. Ty masové hroby jsou děsivá skutečnost. Ti, kteří za ně nesli zodpovědnosti, ale nejspíš museli mít chorou mysl.

„Myslíš, že tohle jsou Zuby obrů?“ ozvala se Kazi.

Mínuli jsme řadu polámaných sloupů, která se zvedala uprostřed lesa. Jejich dávný účel už navzdýcky zůstane záhadou, ale vypadaly jako něco, co nám popisoval Sven. V tomhle lese bylo tolik pozůstatků jiných časů. Vytáhl jsem mapu a zadíval se do ní, abych si mohl být jistý.

„Ano,“ potvrdil jsem, „to je ono.“

Vzpomínáš, jak ses mě ptal, proč mě tak děsí otevřený prostor, Jase? Protože v něm není kde se skrýt.

Podle mapy jsme mířili na podobné otevřené pláně. Myslím, že mi to vadilo víc než Kazi. Jsem zvyklý řešit problémy, dávat věci do pořádku, jenže tohle jsem napravit nemohl. Nemohl jsem změnit její minulost, vymazat z ní utrpení. Její strach mě tížil. Studoval jsem mapu, snažil se najít nějakou cestu, která by pro Kazi byla přijatelnější, ale žádnou jsem nenacházel.

Vyjeli jsme na vrchol kopce a les i pohoří náhle skončily. Stáli jsme vysoko nad nekonečnou plání s podivným, temně rudým odstínem. V dálce na severu se mihotal děsivý Infernaterr jako stříbrné moře, olizující břehy pláně.

„Prr, Mije.“ Kazi přitáhla uzdu a zírala na nekonečnou pouštinu. Už potřetí jsme měli jet přes otevřenou krajinu, která neskýtá žádnou možnost úkrytu.

Viděl jsem, jak Kaziny oči přejíždějí tu vzdálenost bez konce, jak se její dech zvedá v rychlých nádeších.

„Teď už se Zana nemusíš bát, Kazi. Je vězněm naší rodiny, ti ho ohlídkají.“

Nedůvěřivě si odfrkla. „A víš to jistě? Gunner vypadal celkem ochotný ho směnít za něco jiného.“

„Máš moje slovo, že Gunner ho nepustí.“ Kéž bych mohl tvrdit, že kvůli tomu, co Zane před víc než deseti lety udělal jí a její matce, ale to by nebyla pravda. Zane se spřáhl s lovci lidí, kteří pronikli do Ďáblova Chřtánu a tam polapili mě a další naše lidi. To kvůli tomu ho Gunner nikdy nenechá odejít ze Skaliska živého.

Sledoval jsem, jak se Kazi soustředí na obzor, na malou tečku v dálce. Nejspíš si představovala rušné město plné stínů a temných zákoutí a kolik mil bude muset urazit, než se k němu dostane. Zvedla bradu. „Už nejsem bezmocná šestiletá holka, Jase. Nebojím se Zana. To on by se měl bát mě. Měl by se otáčet přes rameno a děsit se chvíle, až se otevřou dveře a vejdu já. On by měl sebou házet při bezesných nocích.“

Nepochyboval jsem, že přesně to dělá. Viděl jsem jeho výraz, když Kazi ten poslední večer ve Skalisku poznal – když mu došlo, že *ona* poznala *jeho*. Oči jí zaplály jako medvědu candokovi, září predátora, který vidí kořist a už se nedokáže zastavit. A přece jsem v noci, když

jsem ji objímal pod širým nebem, cítil, jak její srdce pod mou dlaní poskakuje jako vyplašený ptáček.

„Ale všiml jsem si, že...“

„Že na otevřeném prostranství nedokážu usnout? Já vím.“ Zachmuřila se, stáhla obočí k sobě, jako by ji to taky mátló. Povzdychla si. „Nemůžu se toho zbavit. Zatím je to asi součástí toho, kdo jsem. Rozumem chápu, že se nemám čeho bát, ale ve mně je něco, co nedokážu úplně ovládat.“ Slyšel jsem jí na hlase, jak se to marně snaží pochopit. Otočila se ke mně. „Nevím, jak dlouho mi bude trvat přesvědčit srdce, že má přestat pádit pokaždé, když se ocitnu na místě bez možnosti úkrytu. Možná celý život. Dokážeš se s tím smířit?“

„To bude chtít spoustu hádanek.“

„Pořád jich mám pár v záloze.“

To já měl taky. Například kolik bratrů mě bude muset držet, abych se na Zana nevrhnul, sotva se vrátíme domů? Jak se mu bude odpovídat na moje otázky, až ho chytím pod krkem? Ukradl Kazi matku. Nechal šestileté dítě umírat v ulicích Vendy. Puls mi letěl, jen jsem na toho mizeru pomyslel, ale věděl jsem, že pomsta není na mně. Já ho nenáviděl jen pár měsíců. Kazi jedenáct let. Její zuřivost byla daleko hlubší než moje.

Zane bude Kazin.

Až zodpoví všechny její otázky.

Na pláň jsme sjeli rychle. Půda tam byla tak rudá, jako by nasákla šťávou z přezrálých třešní. Nebo krví. Každá nová část kontinentu, kterou jsem poznával, byla překvapením. Krajina, kterou jsme projížděli, byla úchvatná i suchopárná zároveň, a někdy i nervy drásající. Nejvíc asi Kaňon zkamenělých, který nám Sven jasně zakreslil do mapy. *Možná ho radši objedťe. Většina to tak dělá. Pobled na něj je ovšem nezapomenutelný a přímo kaňonem je to kratší.* Vybrali jsme si s Kazi kratší cestu, ale na každém kroku jsem měl nervy napjaté k prasknutí a Tigone a Mije se vzpínali na protest. I oni cítili, že ty kameny nejsou jen tím, čím se zdají být. Vítr děsivě hvízdal mezi skalami, znělo to jako úpění stovek hlasů.

Sven nám vyprávěl, že podle legendy jedna ze spadlých hvězd při zkáze roztavila kameny, které vystříkovaly k nebi jako pekelná fontána. Lidé z dávnověku byli tím přívalem zasaženi na útěku, jejich prchající davy se slily dohromady ve skaliska a oni zůstali navěky zkamenělí, spojení s útesy, které se nad nimi zvedaly. Z povrchu skal občas vystupovaly zřetelné obrysy obličejů, stažených v křeči hrůzy. Tuhle část minulosti taky nešlo změnit ani vymazat. Trpící obličej lemovaly naši cestu a byly pochmurnou připomínkou toho, jak rychle se svět Předků změnil. Jak rychle se můžou změnit všechny naše světy.

Ve srovnání s kaňonem působila rudá pláň poklidně, a jestli budu potřebovat vyluštit pár desítek hádanek nebo vyprávět ještě víc ballengerovských legend, abych pomohl Kazi zapomenout na strach, byl jsem na to připravený. Když jsme jeli mlčky, napadlo mě, jestli vždycy vymýšlí další veršovanou hádanku, protože pokaždé měla nějakou po ruce. Já na rozdíl od ní neměl pro veršování buňky a dalo mi hroznou práci vymyslet aspoň tu jedinou, kterou jsem jí dal. Jenže Kazi to stačilo, protože ji chtěla slyšet znova a znova.

Pověz mi ji ještě, Jase.

Vždyť už znáš odpověď.

Jenže je to odpověď, které se nikdy nenabažím.

A já se nejspíš nikdy nenabažím toho, opakovat jí to. Přejel jsem prsty rudou stuhu, uvázanou k mému sedlu. *K čemu to je, Kazi?* vyptával jsem se neustále, když jsem ji přistihl, jak zírá na mou nahou hrud' a do tváří se jí hrne krev. *Pověz mi to.* Jenže v hloubi duše jsem už věděl, a jestli ta červená stužka znamenala malér, pak takový, po jakém jsem sám toužil.

Kazi si odkašlala, aby upoutala mou pozornost. „Tak našpicuj uši, *Patrei.* Nebudu to opakovat.“

No jistě, vymýšlela hádanku. Já to tužil.

„Dvě paže mám, však žádnou kost.

Nic nemůže mě zranit dost.

*I hlavu mám, však bez tváří,
vidím, ač mi oči nezáří.*

*Jsem klam, přelud, mibnutí,
oblékám lži a tajemství.
Jsem malým, větším, největším
a za tmy zmizím jako dým.“*

„Počkej, nech mě přemýšlet.“ Tentokrát jsem to neříkal, abych si uloupil pár polibků, opravdu mě zmátla. Paže bez kostí? Hlava bez tváří? Převaloval jsem si to v hlavě, když moji pozornost upoutalo něco jiného.

Oba jsme přitáhli koním otěže. „Valsprey,“ zašeptala Kazi, téměř jako otázku.

Spatřili jsme ho zároveň. Světlou tečku na oslnivě modré obloze, řítící se proti nám. Mocná křídla, majestátní a nadpozemská zároveň, krájela vzduch. Divoký pták? Případalo mi nepravděpodobné, že by to byl trénovaný valsprey, vzhledem k naší poloze. Rychle se blížil, už byl tak těsně nad námi, že jsem viděl černé oblouky peří nad jeho očima. Tady uprostřed pustiny to byl neuvěřitelný pohled, který nás musel upoutat. Vtom pták náhle udělal ve vzduchu prudký přemet, jako by narazil do něčeho neviditelného. Do povětří vylétla sprška peří a ptačí tělo se řítilo k zemi.

„Dolů!“ vykřikl jsem a strhl Kazi k sobě

Někdo valspreye sestřelil z nebe.

Nebyli jsme sami.

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAZI

Jase se nade mnou nazdvihl, ruku ochranitelsky položenou na mých zádech. Mije a Tigone nervózně tančili kolem nás. Jase vyskočil, strhl ze sedel naše toulce a luky, a zase se svezl na zem vedle mě. Zkoumali jsme očima pláň. Nikde nikdo a nikde žádná možnost úkrytu. Odkud ten výstřel přišel? Protože opeřence nepochybně někdo sestřelil. Žádný pták nezmění směr tak dramaticky, nespadne k zemi sám od sebe.

„Neviděl jsem šíp,“ zašeptal Jase. „Ty ano?“

„Ne, vůbec.“

Jenže pokud to nebyl šíp, tak co? Kámen z praku? Neviděla jsem ani ten. Nebo nějaký jiný dravec? Jenže valsprey je velký, rozpětí křídla může mít až metr a půl. Toho dokáže přemoci jedině ještě větší tvor, něco jako racaa. Nic takového se po obloze nepohybovalo.

Oba jsme se nazdvihli na loktech a čekali, jestli se kolem nás někdo nevynoří z prohlubně v zemi, ale ne. Vztyčili jsme se, zůstali stát zády k sobě, synchronizovali jsme naše pohyby a čekali, až se něco stane. Kolem nás tiše šustil jemný větřík, který se proháněl po pláni.

Vydali jsme se k místu, kam dopadl pták, bílo-karmínová skvrna viditelná z dálky. Jedno zlomené křídlo trčelo k nebi, jako by doufalo v další šanci. Ptačí tělo se ani nezachvělo, nezaškubalo sebou, což nebylo žádné překvapení. Jenže když jsme se k němu dostali blíž, zjistili jsme, že něco je špatně.

„Co...“ začal Jase.

Oba jsme vytřeštili oči.

Valsprey byl mrtvý. Jenže očividně byl mrtvý už celé týdny.

Z jeho očí zbyly propadlé kožnaté díry, z rozkládající se pokožky téměř bez peří trčela žebra. Oba jsme se rozhlédli kolem, jestli tu někde poblíž není *náš* pták, ale ne. Tohle musel být ten, který právě spadl z oblohy.

Nějaký zrakový klam?

Nebo sem mrtvolku zanesl prudký porыв větru?

Snažili jsme se odhadovat možnosti, ale žádná nepůsobila moc pravděpodobně.

Jase strčil do opeřence botou a převrátil ho. K noze tvora bylo připoutané poštovní pouzdro. Takže to přece jen *byl* cvičený valsprey. Sehnula jsem se, stáhla mu pouzdro a uvolnila šňůrku, kterou bylo zapečetěné. Rozevřelo se a do ruky mi vypadl papírek.

Slova, která jsem si na něm přečetla, mi vyrazila dech z plic.

„Od koho to je?“ zeptal se Jase.

„Nevím.“

„A pro koho?“

Zírala jsem na vzkaz a přemítala, jestli je to možné, ale někde hluboko v nitru jsem věděla. Zprávy mají své cesty, jak se dostat k adresátům. *Duchové na tebe zavolají, když to nejmíň čekáš.* Tuhle zprávu nám nedonesl valsprey, doručil ji úplně jiný posel. Svírala jsem ji v dlani a nechtěla ji Jasovi ukázat.

„Kazi? Co je to?“

Už žádná tajemství, slíbili jsme si.

Ukázala jsem mu dopis. „Je to pro nás.“

Jase si ode mě papírek vzal a přečetl ho. Vypadalo to, že ho čte několikrát po sobě, protože na něj prostě jen zíral. Zavrtěl hlavou, rty mu zběhly. Zamrkal, jako by si chtěl pročístit zrak, snažil se přeskupit slova tak, aby dávala smysl.

Jase, Kazi, kdekoliv!

Přijďte na pomoc! Prosim! Samuel je mrtvý.

Už bzučí na dveře.

Musím...

Jasův výraz se okamžitě změnil z nechápavého na zuřivý. „Je to nesmysl. Někdo si to vymyslel. Někdo si s námi odporně zahrává.“ Zmuchlal papír v ruce a rozhlédl se kolem, vyhlížel pachatele. „Vylez!“ vykřikl. Odpovědělo mu jen hvízdání větru.

„Poznáváš rukopis?“ zeptala jsem se. Písmena působila zoufale, jako naškrábaná ve spěchu. Případalo mi to v pořádku.

Jase papír zase rozbalil. „Nevím jistě. Mohlo by to být Jalainino písmo. V aréně máme valspreye... A vedle klecí jsou... dveře...“ Začal přecházet sem a tam a vrtěl hlavou. „Dveře kanceláře, kde jsem nechal pracovat Samuela, než se mu zahojí ruka. To...“ Jase se zamračil, jako by se jeho úvahy nekontrolovatelně řítily vpřed, zatímco moje byly těžké jako kámen, klesaly ke dnu jediného možného závěru...

„Samuel *není* mrtvý!“ zavrčel Jase, jako by mi četl myšlenky. „Jalaine přehání. Jednou si myslela, že jsem mrtvý já, když jsem spadl ze stromu a vyrazil si dech. Běžela za rodiči a hrozně je vyděsila.“ Rozhlédl se po pustině kolem nás, přemýšlel nahlas. „Možná to napsal Aram nebo někdo, koho ani neznáme, někdo, kdo tě chtěl obelstít, přesvědčit tě, abys mě propustila. Třeba nedostali mou zprávu, že se vracím domů, a myslí si, že mě pořád držíš v zajetí? Nebo...“ Zarazil se uprostřed věty, ramena mu klesla. Položil ruce na hřbet Tigone, jako by se jinak nedokázal udržet na nohou. „Samuel není mrtvý,“ opakoval, ale tentokrát tak tichounce, jako by mluvil k duchům.

Podívala jsem se k místu, kde ležel pták, a spatřila Smrtáka, jak se shýbá k zemi a zvedá tělíčko valspreye do náruče. Pak se ohlédl na mě a vzápětí on i pták zmizeli.

Kdo tu zprávu napsal, jak se k nám dostala nebo jestli je to pravda, to všechno bylo podružné. Zůstávala jen jediná nejdůležitější věc: dostat se co nejrychleji domů. Zastavovali jsme pouze u vody, abychom dali pít koním. Pro nás odpočinek neexistoval, dokud se večer nezačalo stmívat.

Ohlédla jsem se za nás a spatřila dlouhou cestu, kterou vydupala kopyta našich koní do písečné půdy, klikatou čáru přes rudou pláň. V našich stopách se zrcadlily poslední paprsky zapadajícího slunce.

Mlčky jsme chystali ohniště, přinášeli větvíčky, klacíky a suchou trávu na podpal. Jase v křoví bojoval s jednou větví, která se odmítala ulomit, a zuřivě zařval: „Zatraceně!“

Dotkla jsem se jeho paže. „Jase...“

Zarazil se, hrudník se mu zvedal, nosní dírky se rozšířily, oči upíral na suchý trnitý keř. „Nechápu, jak se to mohlo stát,“ hlesl. „Možná ta jeho ruka...“ Otočil se a podíval se na mě. „Samuel byl silný a pohotový, ale s tou poraněnou rukou...“ Zajíkl se.

Byl. Samuel *byl*.

„Bude to v pořádku, Jase. Spolu na to přijdeme, vyřešíme to.“ Každé moje slovo mi připadalo prázdné a chabé, ale nevěděla jsem, co mám dělat. Připadala jsem si k ničemu.

Jase se odvrátil, hrudník se mu zvedal a klesal úmyslně pomalým dýcháním. Prohrábl si vlasy a napřímil ramena. Viděla jsem, jak se snaží sebrat, potlačit to, co ho ničilo, jak se odmítá poddat zoufalství. Otevřela jsem pusku, abych promluvila, ale Jase zavrtěl hlavou a zamířil pryč. Šel ke své sedlové brašně, odvázal od ní sekerku, a pak se vrátil ke křoví, kde jediným prudkým pohybem odsekl vzpurnou větev.

„Tak,“ zavrčel a hodil ji do ohně. Do večerního povětří vylétly jiskry. Jase se soustředil na pahýl keře a pustil se se stejnou zuřivostí i do něj. Údery bylo to jediné, co narušovalo ticho, každé zaseknutí se mi zaráželo hluboko do kostí.

„Jase, prosím, mluv se mnou. Myslíš si, že je to moje vina? Protože to kvůli mně jsi tam nebyl?“

Zarazil se s napřaženou sekyrkou a zíral němě, zuřivost mu vyprchala z obličeje. „Cože? Co to říkáš?“ Spustil sekyrku k zemi. „Ty za to nemůžeš, Kazi. To jsme prostě my Ballengerovi. Naše minulost. Celou dobu jsem se ti to snažil vysvětlit. U našich dveří vždycky číhal vlk. Od začátku jsou dějiny naší rodiny plné násilí, ale ne proto, že bychom chtěli. Teď máme konečně šanci s tím skoncovat. Už žádné mocenské hry. Žádný černý trh. Žádné placení daní vzdálenému králi, který pro lidi z Ďáblova Chřtánu nikdy nic neudělá. Lydia a Nash budou vyrůstat jinak než já. Budou žít jinak, ne tak, aby se pořád museli ohlížet přes rameno. Nebudou potřebovat *strážu*, aby neustále

chodila za nimi. Naše životy se změnil. My je změníme, spolu, jak jsme si to plánovali, pamatuješ?“

Přikývla jsem, Jase si mě přitáhl do náruče a zapomněl na křoví.

Vlk u dveří. Musela jsem myslet na Zana.

I můj život se měl změnit.

*A*bychom neopakovali historii,
předávájme si příběhy
od otce k synu, od matky k dceři.
Neboť stačí jediná generace
a dějiny i pravda budou ztraceny navždy.

Píseň Jezulie

KAPITOLA PÁTÁ

JASE

Vítr kvílel nad plání jako zoufale opuštěný tvor.

S Kazi jsme se přitiskli k sobě, zachumlali se pod pokrývku a přetáhli si ji přes hlavy, zahřívali jsme se navzájem. Cítil jsem na hrudi její pravidelný dech ve spánku.

Myslíš si, že je to moje vina?

Věděl jsem, co dokáže mlčení, jaké obavy a pochybnosti umí zasít. Využíval jsem toho při výslechu vězňů, nechával dlouhé úseky ticha pokřivit jejich fantazii, aby si představovali to nejhorší. Využíval jsem to s obchodníky a vyslanci, když jsem chtěl zvrátit jednání ve svůj prospěch. Využíval jsem to se Zanem, když jsem z něj chtěl dostat Devereuxovo jméno. Proti Kazi jsem to nikdy využít nechtěl, ale byl jsem jako v mrákotách, cítil jsem, jak moje popírání s každou další milí cestou vyprchává. Ticho, které Kazi slyšela, byl jen můj strach polapený v nitru. Jak to ale měla vědět? Znal jsem to přece tak dobře, věděl jsem, co se mnou dělalo otcovo mlčení, jak jsem byl zoufalý, když se mnou přestal mluvit.

Dej tomu čas, Jase, nabádal mě Tiago. On to tak nemyslí. Je úplně šílený žalem.

Jeho slova mě nijak neutěšila.

Otec tehdy vrazil do dveří, volal mou matku. Zrovna se dozvěděl o Sylveyině smrti. Byl pryč, pronásledoval lapky, kteří zaútočili na jednu z našich farem. Vtrhnul do haly zablácený, tekla z něj voda, jak

ujížděl v bouři a lijáku. Chtěl jsem ho zastavit u schodů, povědět mu, jak se to stalo, ale odstrčil mě. *Ubni mi z cesty!*

Jak následovaly další dny, energie rodiny se soustředila na ostatní sourozence, kteří byli také nemocní. Micah zemřel. Ostatní se uzdravili. Strach, který jsem chtěl sdílet s otcem, zůstal uzavřený hluboko ve mně, zvláště poté, co jsem ukradl Sylveyino tělo. Otec nechápal, že když se mnou nemluví, přikrmuje tím moje výčitky svědomí. Tiago to chápal. *Dej tomu čas*, opakoval o pár dní později, kdy celý dům slyšel, jak se mí rodiče hádají.

Kdybych tu byl...

Nemohl bys nic změnit!

Mohl bych...

Nepatříš k bohům, Karsene! Přestaň se tak chovat! Nemáš lék na horečku, nikdo ho nemá!

Měli jsme sem přivést víc léčitelů, mít tady víc...

Bobové, Karsene! Co se stalo, stalo se! K čemu jsou teď tyhle řeči!

Jeich křik se do mě zařezával, mrazil mě víc než ledový vítr zvenčí. Matka měla pravdu, otcova přítomnost by nic nezměnila. Ale co moje přítomnost teď? Změnila by, co se stalo Samuelovi? Neměl jsem ho přidělit do arény, jenže já myslel, že tam je v bezpečí. Všude jsme měli po zuby ozbrojené strážce, protože v aréně přecházelo z ruky do ruky tolik peněz. Kdo ho tam mohl napadnout? Nebo to nebylo tam? Zabíbil ho nějaký rozzuřený kupec v zadní uličce? Čekali na něj na cestě ze Skaliska další záhadní útočníci jako ti Fertigovi? A kde byla *strážka*?

„Ty jsi vzhůru,“ zašeptala Kazi ospale.

„Pššt. Spi dál.“

„Na co myslíš?“

Pevně jsem ji objal. „Na to, jak moc tě miluju.“

„Tak to jsem ráda, že jsem se vzbudila. Zopakuj mi to, Jase. Pověz mi tu svou hádanku...“

Zamumlala ještě pár nesouvislých slov a ponořila se znovu do spánku, tiskla si tvář k mému rameni. Políbil jsem ji do vlasů. Byla můj dech, moje krev, můj klid.

Byli jsme na úpatí kopců, slunce mě hrálo do obličeje. Zachvěl se ve mně náznak naděje, jako bychom se vrátili na správnou cestu, kde se nemůže stát nic podivného, kde z nebe nepadají dávno mrtví ptáci do krvavé pustiny. Vrátili jsme se do světa, jemuž jsem rozuměl. Stejně jsme radši zvolili jinou trasu a vydali se ke Skalisku zezadu, přes Greysonovu chodbu. Pro všechny případy. Byla to delší cesta, ale jestli liga rodin začala vyvolávat potíže, budou nejspíš ve městě, a my byli jen sami dva.

Kazi pootevřela rty, jako by se náhle něčemu podivila.

„Co je?“ Okamžitě jsem se začal rozhlížet kolem.

Usmála se a obličej se jí rozsvítil. „Zrovna mi došlo, že Ďáblův Chřtán nebude jediným městem tvého nového království. Je tady ještě jedno.“

Znal jsem kolem Skaliska každý kámen, každé údolí, kopec, les. „Ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „kromě Ďáblova Chřtánu tady nic jiného není.“

„Je tady osada.“

Najednou mi to došlo. Nebylo to sice přímo město, ale rozhodně dost početné osídlení uvnitř hranic, které jsem vymezil. Ustaraně jsem hvízdal. „Co na to řekne Caemus?“

„Podle mě to nebude vadit. Myslím, že bude rád. Zato Kerry by tě mohl zase praštit do kolene, až zjistí, že jsi teď jeho panovník.“

„Tak to si radši na příští návštěvu osady vezmu vysoké holínky. A co tvoje královna?“

„Ta je ti vděčná za to, co jsi pro ty lidi udělal. To přece víš.“

Věděl jsem. Výslovně mi to zopakovala při večeri s ní a králem. „Jenže to nevěděla, že vendská osada teď připadne pod naši správu. Nerad bych, aby tahle komplikace nějak ohrozila...“

„Osada by měla mít jméno. Napadá tě něco?“

„Asi bychom to měli nechat na Caemusovi.“

„To je pravda.“ Stejně ale začala nějaká pojmenování navrhopvat, hlavu ke straně, jako by naslouchala zvuku těch jmen. Její sny byly stejně dychtivé jako moje.

KAPITOLA ŠESTÁ

KAZI

V korunách stromů probleskovaly poslední stopy podzimu, větve se občas zachvěly ve větru a shodily pár suchých listů, jako by té roční době mávaly na rozloučenou. Zima už netrpělivě postávala za dveřmi, brzy ráno se po krajině rozevíraly bílé prsty jinovatky. Napadlo mě, jak asi Skalisko vypadá v zimě. Jeho temné věže na pozadí zasněžených kopců musí být působivě kontrastní.

Dneska tam dorazíme. Jase odhadoval, že až tak těsně před půlnocí, ale ani tma ho nezarazila. Vyhlížel ze sedla nová známá místa, dychtivě hleděl k obzoru, jako by čekal někoho známého, pokožka ho brněla netrpělivostí, že už je tak blízko domovu. Dnes už budeme zase spát v postelích ve Skalisku. Jíst u rodinného stolu. Začne náš nový život.

To těšení, které se zmocnilo i mě samotné, mě překvapilo. Možná mě Jase nakazil svou neochvějnou vírou, že tohle je jen začátek. Nemohla jsem se dočkat toho, co přijde dál, ale zároveň mi v hrudi bzučela nervozita. Budu muset nějak najít své místo v té úzce propojené rodině se společnou minulostí a tradicemi. A byly tu i další obavy.

Už brzo budeme znát odpovědi, sliboval mi Jase, protože ta nejistota se podepisovala na nás obou. Oba jsme zoufale chtěli zjistit, co měl znamenat ten dopis a co se stalo Samuelovi, ale mně se svíral žaludek také při pomýšlení na Zana. Ne proto, že bych se ho bála, přinejmenším už jsem se nebála toho, co by mi mohl udělat. Natiya

a Eben mě naučili desítky způsobů, jak někoho zabít i beze zbraně. Dneska jsem byla trénovanější než Zane. Bála jsem se spíš toho, co by mi mohl říct.

Tehdy v noci, když jsem se ho zeptala na matku, jsem byla vyděšená. Najednou jsem se zase proměnila v dítě, kosti se mi roztavily, nejistota, kterou jsem léta cítila, se zase vrátila. Teď tomu budu muset čelit znovu. Což vzbuzovalo další otázku. Může být nějaká odpověď horší než nevědomost?

Prostě ho zabij, Kazi, říkala jsem si. To jsi vždycky plánovala. Zabij ho a skončuj s tím. Žádné odpovědi nepotřebuješ. Žila jsem v pochybnostech tak dlouho, že už v nich můžu žít navždycky. Šlo jen o spravedlnost. Odpovědi nic nezmění. Moje matka je mrtvá.

Jak si tím můžeš být jistá?

Jasova otázka byla křehká jako ptačí vajíčko. Opatrně mi ji podával na dlani, jako by její skořápka už začínala praskat. Samozřejmě že jsem si nemohla být jistá. Ne doopravdy. Nikdy jsem neviděla její tělo. Jen jsem svoje představy někdy během let přetavila v závěr, který zapadal do skládky mého života.

Hodně dlouho jsem snila o tom, že maminka je živá, že si jednou nějak najde cestu zpátky ke mně. Že když se budu pořádně rozhlížet, uvidím ji. A pak, jedné kruté zimy, kdy už zemřela spousta Vendanů kolem mě, jsem se promodralá chladem třásla v naší chýši. Myslela jsem, že teď jsem na řadě já, jenže pak jsem uslyšela nějaký zvuk.

Šššš.

To jen vítr, pomyslela jsem si.

Kazi.

Jenom kručení v mém břiše.

Šššš.

Už jsem byla promrzlá do morku kostí, ale stejně jsem se rozběhla ven, zoufale se rozhlížela, toužila zbavit se samoty, vločky vířily kolem mě a bodaly do mě ostrými hroty, vítr mě šlehal do tváří, a pak... najednou všechno ustalo. V oslnivě bílé vypadaly ulice Vendy neznámě a já v dálce něco zahlédla.

Byl to jen mrazivý sen? Delirium z hladu? Ani tehdy mi to nepřipadalo skutečné. Jak bych mohla Jasovi vysvětlit něco, čemu jsem

sama nerozuměla? Viděla jsem svou matku, dlouhé havraní vlasy měla spletené ve volném copu, který jí splýval po zádech, na temeni věncem z čerstvých zelených snítek, jaký pletla i pro mě o svatých dnech. Byla jako jaro uprostřed zimy. Otočila se ke mně, její oči jako teplé jantarové tůně se zadívaly do mých, jako by se ke mně pokoušela vyslat jeden z těch našich mlčenlivých signálů. Rty se jí pohnuly, když vyslovila moje jméno: *Kaži, má milovaná, má* chiadrah – a pak se odvrátila a odcházela pryč ode mě, ale najednou ne sama, někdo byl vedle ní. A díval se na mě. Smrťák. Máma se do něj zavěsila a zmizela. On ale zůstal a zadupal na mě nohama jako varování. Trhla jsem sebou a rozběhla se schovat do chýše.

Možná jsi to potřebovala vidět, aby ses mohla posunout? navrhl Jase.

Nad toutle možností jsem pak přemítala bezpočtukrát. Opravdu za to mohla jen nesmírná osamělost dívenky, která už nemohla dál? Už předtím mi matka celé měsíce a roky unikala, a tímhle to vyvrcholilo, jenže zároveň ve mně nabobtnávala vina, která mě přiměla obnovit pátrání po matce.

Možná, že ta vidina tehdy v mrazu byla zpráva: už nečekej. A tak jsem ji přestala vyhlížet.

Jenže krátce po tom jsem se začala rozhlížet po někom jiném.

Nemohla jsem to nechat být, prostě nemohla.

Smrťáka jsem od té doby viděla několikrát a věděla jsem, že to nebyl sen. Možná byl poblíž vždycky, jenže já měla tolik práce s tím, jak přežít, že jsem si ho ani nevšila. Anebo se té mrazivé noci otevřely temné dveře, které jsem už nemohla zase zavřít. Teď jsem v těch nejnečekanějších okamžicích slyšela šepot duchů. Smrťák si se mnou pohrával, dráždil mě. Byl jako přednosta, nad kterým jsem chtěla vyhrát – a cenou byl můj život.

„Jablka!“ vykřikl náhle Jase. Už nasměroval Tigone k nízkým větším stromům a za jízdy z nich otrhával zralé plody. Některé hodil na zem pro koně a další si po sesednutí nacpal do záhybů pláště. Do jednoho se zakousl, přimhouřil oči slastí a pokrčil rameny. „Viděl jsem je první, ale třeba si dám říct, abych se o ně s tebou rozdělil.“

Shlížela jsem na něj z výšky. „Nejspíš ne zadarmo, co.“

Ušklíbl se. „Nic není zadarmo.“

Protočila jsem panenky. „Jak jinak.“ Sklouzla jsem z Mijeho a vydala se k Jasovi. „Ani pro vyslankyni ne?“

„To známe. Člověk podá prst... nejdřív jablko, a za chvíli budeš chtít vlastní kancelář.“

Nakřčila jsem nos. „Jednu kancelář? Ale kdepak. Představuju si jeden z těch velkých fajnových apartmánů v aréně. Až úplně nahore.“

„Ty jsou bohužel pořádně drahé.“ Objal mě kolem pasu, dal mi kousnout z jablka a pak mě políbil. Rty jsme měli zmáčené sladkou šťávou.

„Tak povídej, *Patrii*. Co mě to bude stát?“

Povytláhl obočí. „Myslím, že ti to radši ukážu.“

Znova jsme se políbili a usmívali se přitom. Pak mě Jase stáhl na zem. Věděla jsem, že ta lehkost, hra, smích je jeho dar pro mě, příslib, že ať jsme ke Skalisku sebevíc blízko, ať jeho rodina bude čelit sebevětšímu nebezpečí, Jase si nenechá vzít tu dokonalou krásu posledních týdnů. A bylo to dokonalé, nezměnila bych na tom vůbec nic. Nemusel mi říkat, že mě miluje, cítila jsem to z každého polibku. Tohle byl jen začátek.

Mije jako by ucítil, že už jsme blízko, a bez pobízení zrychlil krok. Zřejmě se už nemohl dočkat odpočinku a čerstvého sladkého sena, jehož byl v ballengerovských stájích vřdycky dostatek. S časovým odhadem se Jase nemýlil. Na obloze se objevily purpurové šmouhy, a když jsme se přiblížili ke Greysonově chodbě, už se rychle stmívalo. Nad hlavami nám přesvištěl mihotavý mrak – hejno netopýrů, mířících z jeskyně na noční lov.

Jase se na mě zadíval, zšerelá obloha naplnila jeho hnědé oči něžným světlem. „Drž se u mě,“ nabádal mě. „Nechci, aby se na tebe Priya vrhla. Je dost prchlivá, pro případ, že by ti to uniklo.“

„Priya a prchlivá? No to by mě ani ve snu nenapadlo,“ zažertovala jsem. Priyu dokážu zvládnout, ale o nic takového jsem nestála. Chtěla jsem se dostat zpátky do Skaliska pokud možno nenápadně a tak, abych si nikoho z rodiny nezneprátelila ještě víc.

„Než dojedeme na konec tunelu, novina o našem příjezdu už se nejspíš donese do domu. Nedivil bych se, kdyby nás venku na schodech čekala celá rodina.“

Jase to pronesl, jako by si na to stěžoval, ale já věděla, že přesně v to doufá. *Celá* rodina – včetně Samuela. Že pokud ten dopis psala Jalaine, tak jen zbrkle usoudila něco, co má k pravdě daleko. V to jsem doufala i já, ačkoli vyhlídka na konfrontaci s celou rodinou už za pár minut od téhle chvíle mi kradla dech z plic. Věděla jsem, že to musím zvládnout. Musím přijmout jejich hněv, vypořádat se s ním a posunout se dál. Měli jsme plán a Jasovi blízcí se na něm budou podílet.

Konečně jsme projeli posledním hájem a ocitli se na otevřené pláni před ústím do Greysonovy chodby. Proti nám se k noční obloze vypínala černá silueta Skaliska.

Ale něco bylo špatně. Hodně špatně.

Jase prudce přitáhl oštěže a zíral před sebe. I já zastavila koně a snažila se dát nějaký smysl tomu, co jsem viděla.

Mezi věžemi Břehu a Hrádku zela díra, jako by se tam do Skaliska zakousla hladová nestvůra. Centrální věž hlavního domu zmizela, a když se moje oči přizpůsobily šoku z toho pohledu, uvědomila jsem si, že zmizelo ještě něco.

Kus hradeb.

V přední zdi pevnosti u vchodu do Skaliska, tvořené kamennou stěnou víc než metr tlustou, zel obří otvor s rozeklanými okraji, hromady vylomených kamenných kvádrů se z něj vysypaly na úbočí hory. I strážní věže byly pryč.

„To přece ne...“ Slova zamrzla Jasovi na rtech. Šokem asi na vteřinu strnul, než se tryskem rozjel k místu zkázy.

„Jase! Stůj!“ vykřikla jsem. „Co když...“

Vzduchem něco prudce zasvištělo. A znovu. Šípy. Otočila jsem se s koněm kolem osy, snažila se přijít na to, odkud po nás někdo střílí.

I Jase svist šípů uslyšel a přitáhl oštěže. Chtěl Tigone obrátit, když ho šíp zasáhl do stehna. Jase se zašklebil bolestí, ale dál se snažil otočit koně. Vtom se mu druhý šíp zabodl do ramene, až sebou Jasovo tělo šklublo dozadu. Tigone se vzepjala a vyhodila předníma nohama do vzduchu.